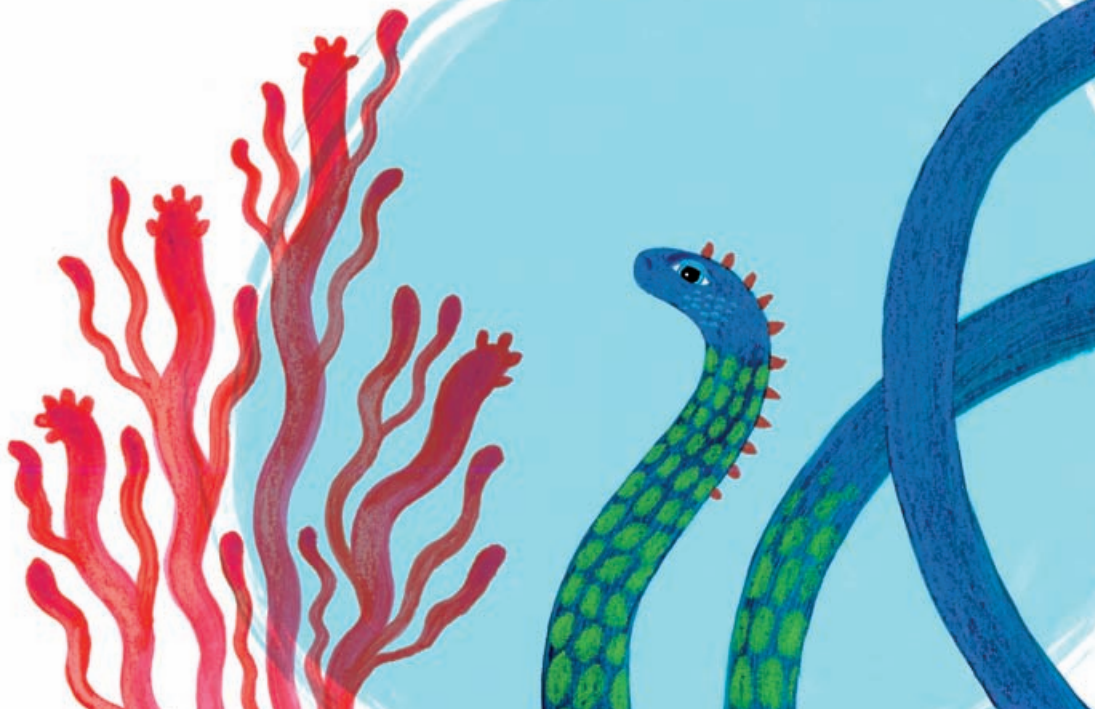

Els pirates d'ara ja no són com els de les pel·lícules o els de les festes de disfresses, però la història que ara us explicaré sí que és d'aquells pirates, i va passar en una època en què els mars del Carib eren transitats per molts vaixells de comerciants que trobaven el seu final allà, entre els esculls de corall, els bancs de sorra i els vaixells pirates. També era una època en què els mars eren plens de criatures gegantines i fantàstiques: dracs marins, serps descomunals, bestialles monstruoses, i tota mena de peixos i animals de mar terribles.

En Barbablava –el protagonista d'aquesta història– era un pirata diferent dels altres. Des de petit se sentia atret pel mar, però no sabia com havia arribat a ser pirata, perquè de pirata no en tenia res: ni la pota de pal, ni el garfi, ni l'ull tapat, ni la bandera negra amb la calavera. Però el pitjor de tot és que mai no havia aconseguit trobar cap tresor.

En els seus deu anys i escaig de professió de pirata, ni s'havia creuat mai amb un sol vaixell ni havia pogut pronunciar la frase:

A l'abordatge!

Les cartes nàutiques que traçava el portaven sempre cap a indrets solitaris, com si el destí el volgués allunyar de les baralles. Però a ell ja li estava bé perquè no li agradava atacar vaixells, ni tan sols tenia cap arma per fer-ho. Tampoc no havia trobat mai cap dels tresors submergits dels vaixells que embarrancaven per la zona. Navegava tranquil·lament amb el seu bot i el seu lloro, en Verdet.

En Barbanegra, en Barba-roja i en Barbablanca –els seus companys de professió i no de tripulació, perquè en Barbablava navegava tot sol– deien que era un pirata de pega, que deshonrava les normes dels pirates i que tot plegat es devia al color de la seva barba. Però ell sempre havia sentit dir a la seva mare que tenia la barba blava de tant mirar el mar de petit.

Com que no tenia diners, perquè mai no havia robat ni trobat cap tresor, havia d'enginyar-se les per trobar menjar, i cada dia, tan bon punt es llevava el sol, en Barbablava llançava la seva canya de pescar al mar. Entre anades i vingudes de l'aigua sempre pescava algun peix, a vegades més gran i d'altres més petit. Però un dia va pescar un peix que va canviar el seu destí. En fer-li els talls per cuinar-lo a la graella, va veure que dins de la panxa tenia un tros de paper arrugat i mullat.

